

РЕФОРМУВАННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ЯК ПРІОРИТЕТНИЙ ВЕКТОР УРЕГУЛЮВАННЯ КОНФЛІКТІВ

Військово-політична ситуація в сучасних постконфліктних умовах, свідчить про те, що ймовірність агресії проти України є значною. Проте, з урахуванням знаходження України на етапі перехідного процесу та особливо її геополітичного становища, розвитку зовнішніх і внутрішніх дестабілізуючих чинників, проблеми її військової безпеки набуває особливої актуальності.

Великий теоретичний інтерес для аналізу процесів, що відбуваються у військовій сфері, представляють дослідження: В. Абрамова, Д. Афіногенова, Е. Афоніна, В. Бадрака, Ю. Бута, О. Власюка, А. Гриценка, В. Грубова, Г. Крючкова, В. Костецького, М. Лабуша, Е. Лисицина, В. Мандрагелі, В. Манілова, Є. Мануйлова, О. Панфілова та інших.

Слід відзначити, що необхідність проведення реформ в Збройних силах України (ЗСУ) можна сформулювати на основі впливу таких чинників: перший з них, проявляється у проголошені Україною політики позаблоковості, що вимагає уточнення безпекової та оборонної політики держави, відповідних оборонних програм і планів [1]. Другий чинник – глобальна фінансово-економічна криза, під час якої загострюється весь спектр проблем, пов'язаних з конкуренцією за ресурси розвитку. Існує можливість, що нові хвилі світової кризи спровокують до спроб вирішити породжені нею проблеми військовими засобами. Наступний чинник – геополітичне положення держави. Позаблокова Україна перебуває в оточенні держав-членів двох військово-політичних союзів – Північноатлантичного альянсу (НАТО) та Організації договору про колективну безпеку (ОДКБ), військові потенціали кожного з яких, навіть без урахування ядерної зброї, у десятки разів перевищують її оборонний потенціал. Ще одним чинником є зміни в засобах, формах і способах збройної боротьби, які істотно вплинули на характер збройних конфліктів та становлять основу сучасних засобів збройної боротьби. Найголовнішим чинником необхідності проведення військової реформи є вкрай незадовільний стан боєздатності ЗСУ та їх готовності до виконання оборонних завдань. Це, зокрема, обумовлено тим, що керівництво держави протягом практично всіх років незалежності України не

приділяло належної уваги вирішенню гострих проблем її обороноздатності та боєготовності ЗСУ. Їх фінансування здійснювалося за залишковим принципом у мінімальних обсягах, які спрямовувалися переважно на утримання особового складу [4].

На сьогодні держава має двохсоттисячні ЗСУ з найбільшою, порівняно із сусідніми країнами (крім Росії), інфраструктурою, кількістю установ, підприємств, запасів військового майна, а також з озброєнням та військовою технікою, майже всі основні види яких можуть в найближчі роки вийти з ладу і стати непридатними до подальшого використання [2].

Так, з практичної точки зору необхідно зазначити, що з урахуванням вказаних проблем, основними цілями військової реформи доречно було б визначити: створення боєздатних, мобільних, невеликих за кількістю озброєння та чисельністю особового складу ЗСУ; запровадження в Україні сучасної системи мобілізаційної підготовки та мобілізації з урахуванням особливостей останніх збройних конфліктів та війн, оборонної політики нашої держави, а також досвіду європейських країн у цій сфері; реалізацію нової бюджетної політики у сфері оборони, адаптованої до сучасних потреб ЗСУ та фінансових можливостей держави [2].

Прорезюмувавши вище описане, нами встановлено, що принципово важливим є встановлення реальних термінів та етапів проведення військової реформи. На нашу думку, головними умовами успішного проведення військової реформи є:

- поступове щорічне збільшення обсягів видатків на потреби ЗСУ з метою їх доведення до середнього рівня Європейського Союзу;

- під час реформування і скорочення Міноборони заощаджені кошти спрямовувати на модернізацію та оновлення стану озброєння, підвищення рівня бойової підготовки та соціальний захист військовослужбовців;

- поступову зміну співвідношення між різними складовими видатків для Міноборони, а саме зменшення (до 40 %) частки видатків на утримання збройних сил у міру їх скорочення, при цьому збільшення частки видатків на переозброєння військ (30 %) та на їх бойову підготовку (30 %). Доцільність такого розподілу підтверджується практикою іноземних держав;

- заходи військової реформи мають фінансуватися виключно із загального фонду державного бюджету, необхідність чого підтверджується досвідом минулих років.

Перелік використаних джерел

1. Вівчар О. І. Управління економічною безпекою підприємств: соціогуманітарні контексти: монографія. Тернопіль: ФОП Паляниця В. А., 2018. 474 с.
2. Мунтіян В. І. Фінансування Збройних Сил України: проблеми та перспективи. Дзеркало тижня. 2015. № 34(409).
3. Про чисельність Збройних Сил України на 2018 рік: Закон України № 3742-VI. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2019, N 19-20, ст. 175
4. Ананьїн В. О., Пучков О. О. Военна безпека як складова національної безпеки України. Гілея. Історичні науки. Філософські науки. Політичні науки. -К.: Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова. 2016. N Вип. 54 (№ 11).

Вікторія Лакома

*студентка магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

Іван Мельник

*викладач кафедри кримінального права і процесу,
економічної безпеки та правоохоронної діяльності
Західноукраїнського національного університету*

ДІЯЛЬНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ЩОДО ПРОФІЛАКТИКИ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ У СФЕРІ ВЛАСНОСТІ

Діяльність Національної поліції України щодо профілактики адміністративних правопорушень у сфері власності є системою ефективних засобів захисту права власності. Вона реалізується щодо попередження, запобігання відповідним правопорушенням, їхнього припинення. Органи внутрішніх справ протягом багатьох років реалізують функції провідного суб'єкта профілактики правопорушень. Декларування цього правового статусу здійснено в межах Конгресів ООН з попередження злочинності та поводження з правопорушниками, які з 1955 р. організовуються в рамках ООН.

Правова основа діяльності органів внутрішніх справ як суб'єкта профілактики правопорушень удосконалювалася протягом багатьох років. До неї свого часу входили Комплексна програма профілактики злочинності на 2001-2005 роки, затверджена Указом Президента України від 25 грудня 2000 р. № 1376/2000, Концепція реалізації